

Česká právnička: SOUDCI DOKÁŽOU COKOLIV, I VRAŽDIT. PROČ MUSÍME UDĚLAT VŠE PRO TO, ABYCHOM VYSTOUPILI Z EVROPSKÉ UNIE

- CZ24 News | 15. prosince 2021

ČESKO: Během studií na právech a samozřejmě i poté jsem přemýšlela nad tím, jak mohli soudci nechat zavraždit Horákovou a jiné. Neuměla jsem si v době, kdy se ještě náš svět zdál být blahobytným a nebyli jsme v žádné prohnílé a extrémně nebezpečné organizaci jakou je dnešní Evropská unie ([která nám zřejmě brzy hodlá zakázat nakládat s majetkem, zatím se starými nemovitostmi](#)), vysvětlit, jak mohly být lidské bytosti tolik zvrácené, tolik zlé, tolik děsivé. Bylo to přece tak zjevně nemorální, tak zjevně nesprávné, zdálo by se, že jiná volba, než se vzepřít režimu neexistovala. A přece ano. Dnes to už chápu. Tehdejší soudci, kteří dokázali bez mrknutí oka a bez výčitek napsat rozsudek smrti, byli prostě titíž jako dnes. Byli to jednoduše lidé, ve kterých nevíťezila pravda a dobro. Dělali jen svou práci.

[Umím si dost dobře představit, že si ti, kdo zavraždili Horákovou, uměli svůj čin odůvodnit stejně vzletně, jako to činí takový Přibán \(bože, zase další dědula, který mi diktuje, jak mám žít, za co je tohle sakra trest?\) ve vztahu k pandemickým hrátkám. Jeho text je určen jen pro silné povahy, které netrpí žaludeční neurózou.](#)

Asi nejslizštější a obecně nejtrapnější je tato část jeho vyjádření, zřejmě nápad, který pochytil v diskuzi na Seznamzprávy a který kulhá na obě nohy:

„A tak odpůrci očkování se mohou tvářit jako obhájci osobní svobody a liberálové, kteří přijímají odpovědnost za vlastní život, ale jen do chvíle, než onemocní. Potom se nechají „socialisticky“ ošetřit na náklady celé společnosti, a navíc tím způsobují kolaps celých zdravotnických systémů, takže se musí odkládat operace a jiní pacienti v důsledku toho umírají nebo trpí.“

Milý zlatý Přibáni, já třeba vůbec žádné ošetření nepožaduji a naprostá, ale naprostá většina mladých a zdravých lidí, nota bene dětí, taky ne. Tak kde máš argument pro jejich vopíchání? Celý koncept povinného očkování, a to i dětí, je špatně ze své podstaty. To, že ho ústavní soudci podrželi, stejně jako zlotřilí soudci ESLP, vůbec o ničem nevypovídá, jen o tom, že stát nestojí na straně lidí. Rozhodně přece rozhodnutí soudů nepotvrzuje, že jde o dobrou a správnou věc. Nebo snad bylo odsouzení Horákové dobré a správné, protože ho učinily soudy?

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Víte, co mne v té souvislosti napadlo? Že bych měla podat nějakou „špeklatou žalobu“, že si jako nepřeju, aby mi zabírali drahocenná místa na JIP obězní, kteří se ke svým zdravotním potížím prožrali a teď „socialisticky“ žádají léčbu po společnosti, drzouni sobecký! Taky jim to nechci platit ze svého. Byla to jejich volba, vypadat jak nejslavnější český nemocný s covidem, bájný taxikář. Už teď se v té misérii bavím představou psaní takového podání. Ale vraťme se zpět k podstatě tohoto příspěvku, neužitečným akademikům jsme už věnovali času dost.

Jen s velkým odporem jsem si přečetla jeden e-mail, který mi přistál ve schránce. Týkal se studenta, kterému reálně hrozí, že nedokončí školu, protože univerzita vyžaduje jako povinný předmět účast na lyžařském kurzu, ale lyžovat dnes smí jen vyvolení, pardon imunizovaní. Představila jsem si, jak píšu „žalobu“ na tohleto bezpráví, jak se snažím zachránit toho nebohého mladého člověka, který nikomu nic neudělal, ale nesmí zřejmě podle našich nových sociálních norem dostudovat. Je nežádoucí, je vyvrhel. Pak mi moje fantazie nabídla obraz našich nelidských soudců, těch, kteří také bez mrknutí oka „podepisují rozsudky smrti“. Zase jsem si uvědomila, že Ústavní soud způsobil, že není prakticky možné se bránit proti krizovým opatřením, připomněla jsem si, že NSS k tomu ještě přisadil a dokonal tak dílo zkázy. Vím, že soudci bez jakýchkoliv emocí a výčitek prostě podrželi vládu. Proč, to nechápu. Asi jsou prostě pořád titíž...

Nevím, co mám dělat se studentem. Nevím, jak ho zachránit. Nevím, jak rychle zajistit, aby nemusel trpět. Nevím, jak donutit Spravedlnost, aby byla konečně zase slepá a vážila tak, jak má. Nevím, jak zařídit, aby karma dostihla ty, kdo dokázali tak moc ublížit lidem. Nevím. Je mi strašně zle a moc smutno. Zase mám o něco větší strach z budoucnosti, z toho, že se nebudu moci postarat o svoje děti. Mám obrovský vztek na soudce, že tohle dovolili a současně vím, že jsem od nich nemohla nic jiného, než velkou zradu, čekat. Letos jsou Vánoce beznadějně. Nesvíí žádná hvězda, není žádná radost. Je jen neštěstí, bída a zmar a nepotrestaní zločinci mezi námi.

Když končím psaní tohoto příspěvku, vidím z okna děti z místní školky, jak jdou na vycházku. Jsou bezstarostné a vypadají vesele. Netuší, co jim dokázali dospělí udělat. Neví, jaký je svět. Nechápu, co je čeká. Jak jste tohle mohli, soudci, dopustit?

P. S.: Myslím, že musíme udělat vše pro to, abychom vystoupili z Evropské unie. Vím, že už prakticky přestala existovat možnost záchrany českého národa a Evropy a kdysi dřív krásného svobodného světa, ale jestli je možné ještě něco učinit, měli bychom konat hned. Evropská unie je pro nás obrovskou hrozbou, protože slouží úplně někomu jinému, ne Evropanům a ne svobodě. Když mi bylo dvaadvacet a probíhalo referendum o vstupu do EU, byla jsem nadšená (a úplně blbá a neinformovaná) volička. Nemohla jsem se dočkat, až hodím to své „dležité ANO“ do urny, i když jsem si o EU nezjistila vůbec nic. Byla jsem na beton přesvědčená, že tato úžasná organizace chrání demokracii, životní prostředí a vylepšuje život lidí ve členských státech. Dokonce jsem tehdy jako

správný člen agilní mládeže psala Železnému do Volejte řediteli (a můj dopis byl i přečten veřejně, když posluchači právě obědvali), že by Nova neměla tak negativně informovat o fungování Unie, protože pak by třeba lidé hlasovali proti vstupu, což by byla doopravdy tragédie o třech dějstvích. Doopravdy jsem tohle udělala (já se tomu, jak fungují mladí ohledně ohleduplnosti, nesobectví, vakcín a roušek nedivím, byla jsem stejná, stejně hloupá, stejně naivní, stejně k ničemu – kdyby mi bylo dvaadvacet dnes, už bych se beztak třásla na třetí dávku). Doma jsem si po oznámení výsledků referenda pouštěla do omrzení Ódu na radost. Nevymýšlím si. Až tak pitomá jsem byla. Dnes bych si za to nejraději nafackovala, kdyby to k něčemu pomohlo. Co jsem to tehdy provedla! Óda na radost tady už těžko zazní, pokud něco rychle neuděláme.

Autor: Vendelína Zahumenská

Zdroj: stavbeznouze.cz